

เพชรสีเพลิง

บทที่ 44

ประตูห้องพักถูกเปิดโดยชายร่างสูงที่มีหลังไหล่แน่นหนา ไบหน้าสีคล้ำแต่เครื่องหน้าที่วางอย่างได้สัดส่วนคมเข้ม รอยแผลเป็นพาดเป็นริ้วทำให้ไบหน้ายิ่งดูในยามที่ประกายตาคุณั้นเจิดจ้าขึ้นด้วยความไม่พอใจ

ในยามนั้นประกายตาของชายหนุ่มวาบวับ ริมฝีปากเจี๊ยมราวเยาะหยัน

“สวัสดิ์ครับ คุณสัม...”

เธอมองเขาอย่างแปลกใจ เวลาสามปีเปลี่ยนสหัสเป็นคนละคน เสียงเจือหัวเราะพูดว่า “จะเข้ามาข้างในไหมครับ... เสียใจที่ต้องต้อนรับในที่ต่ำต้อยคับแคบแบบนี้”

หญิงสาวทำสีหน้าไม่ถูก ได้แต่เดินผ่านประตูเข้าไปด้วยอาการไม่แน่ใจ

ชายหนุ่มจับประตูให้ปิด เธอหันมามองอย่างระแวงประกายตาอีกฝ่ายระริกขึ้นด้วยความขบขัน

“กลัวอะไรหรือครับ ถ้าจะมีอะไรเกิดขึ้นมันก็ไม่ใช่อะไรแปลกใหม่มิใช่หรือ”

หญิงสาวเซิดปลายคาง “เอาละ คุณต้องการอะไรก็พูดมาเลย”

“ผมต้องการอะไร” เขายิ้มยั่ว “ขอโทษครับ คุณเป็นฝ่ายต้องการมาพบผม ไม่ใช่ผมขอร้องให้มานะครับ”

“คุณก็รู้ว่าฉันมาทำไม”

“ผมไม่รู้หรอก คุณมาทำไมหรือครับ”

“คุณสหัส...” หญิงสาวร้องออกมาอย่างหมดความอดทน “คุณรู้อยู่แก่ใจแล้วทุกอย่าง คุณทำเรื่องทั้งหมดขึ้นมาแล้วจะมาตีหน้าซีอว่าไม่รู้เรื่องทำไม อย่าเสียเวลาเลย บอกมาเลยดีกว่าว่าคุณต้องการอะไร”

ชายหนุ่มยกมือกอดอกมองหน้าเธอพลางหัวเราะ

“เอาอย่างนี้ดีกว่า ให้ผมหาอะไรให้คุณดื่มก่อน ประเดี๋ยวคุณสัมจะนึกตำหนิว่าผมไม่มีมารยาทของเจ้าของบ้าน”

“ไม่ต้อง..!”

“แต่ผมขอแห้งแล้วนะครับ ถึงคุณสัมไม่ต้องการอะไรผมก็จะหาน้ำดื่มของผมละ”

หญิงสาวมองตามร่างสูงที่เดินไปเปิดตู้เย็น หยิบเครื่องดื่มออกมาเทใส่แก้ว เขาถือมาวางให้เธอแล้วจัดการยกแก้วของตนเองขึ้นดื่มง่าย ๆ ปันรสสีเหลืองอมม่วงใสบางตรงหน้า ถึงจะไม่ใช่น้ำคริสตัลราคาแพงอย่างที่บ้านเธอใช้แต่ก็ดูดี เครื่องตกแต่งในห้องดูเรียบง่ายสะอาดสะอ้าน ไม่น่าเชื่อว่าคนที่ผ่านคุกตะรางเป็นปีจะยังประณีตกับชีวิตอยู่บ้าง

เขามองเธอและเธอก็มองเขา ที่สุดปันรสก็ถามว่า

“คุณเอาอะไรของเสียเผ็ดไป ทำไมเขาบ้าคลั่งถึงขนาดนั้น”

ชายหนุ่มสั่นหน้า “ผมไม่ได้เอาอะไรไปสักอย่างเดียว”

หญิงสาวถามอย่างขัดใจ “คุณจะบอกว่าคุณไม่ได้ไปยะสาหลบลาภฉันทันรตแล้วขับไปเปิดตู้เซฟบ้านเสียเผ็ดมอย่างนั้นหรือ.....

แล้วก็ไม่ใช่คุณที่ทิ้งพระสมเด็จองค์นั้นไว้ เพราะรู้ว่าพ่ออยากได้.....

บอกซิว่าคุณไม่ได้ทำเรื่องทั้งหมดนั้น”

สีหน้าของเขาเคร่งขรึมครุ่นคิด ที่สุดก็ยังยืนยันว่า

“ผมไม่ได้เอาอะไรไปจริงๆ”

“จนปานนี้แล้วยังจะโกหกทำไม คุณต้องการอะไรบอกมาเลยดีกว่า ถ้าให้ได้ฉันก็จะให้”

“ผมพูดจริง ผมไม่ได้เอาอะไรไป สิ่งเดียวที่หยิบมาก็คือพระสมเด็จองค์นั้นและผมก็ทิ้งไว้ให้คุณแล้ว”

ปันรสไม่เชื่อ “รู้ไหมว่าคนบริสุทธิ์เกือบจะต้องตายเพราะเรื่องนี้”

“ผมรู้ว่าแฟนคุณถูกยิง ใครนะบ้ามายิงลูกชายนายตำรวจใหญ่”

“คนที่ยิงไม่รู้ว่าคุณธนุสเป็นใคร คิดแค่ว่าจะขูให้ฉันกลัวแล้วยอมคืนของให้ แต่ในเมื่อยังไม่ได้ของที่ต้องการ เขาจะต้องทำเรื่องรุนแรงกว่านี้แน่ๆ และคนที่ต้องรับเคราะห์หันต่อไปอาจจะเป็นภัสสรก็ได้ แต่ถึงอย่างไรคุณก็คงจะไม่แคร์ใช่ไหม”

สีหน้าของชายหนุ่มเคร่งขรึม

“ผมไม่เคยคิดว่าจะทำให้ภัสสรมีอันตราย”

“ภัสสรยังเป็นเด็กแท้ๆ คุณเข้ามายุ่งกับแกทำไม”

“ตอนที่เกิดเรื่อง สุภักดิ์อายุเท่าๆ กับภัสสรตอนนี้ ไม่เห็นคุณสนใจอะไรเลย กลับบอกว่าสุภักดิ์ทำตัวไม่ดีเอง”

“ฉันไม่ได้พูดอย่างนั้น..!” หญิงสาวเถียง

“คุณไม่ได้พูดอย่างนั้นแน่หรือ”

เธอไม่แน่ใจ หรือว่าเธอจะพูด

เธอสายหน้า มองชายหนุ่มอย่างเดียวดังนั้น

“ไม่น่าเลย ทำไมภัสสรถึงรักคนอย่างคุณได้ขนาดนั้น

น้องสาวของฉันช่างโง่จริงๆ”

“ภัสสรโง่และมีหัวใจ... เท่าๆกับที่พี่สาวฉลาดและไม่มีหัวใจ
กระมัง”

“แล้วคุณมีหัวใจนั้นหรือ”

“ผมร้ายกับคนที่ควรร้าย”

“เออละ ถ้าคุณจะแก้ตัวอย่างนั้นฉันก็จะขอถามว่า คุณร้าย
กับฉันและพ่อเพราะเห็นว่าสมควร ก็แล้วภัสสรละ คุณร้ายกับเธอ
ทำไม”

อีกฝ่ายหนึ่งไปเป็นครูก่อนจะพึมพำว่า “ผมไม่ได้คิดร้ายกับเธอ”

“อี” หญิงสาวกระแทกเสียง “ถ้าคุณไม่คืนของมา จะยังไงๆ
ภัสสรก็ต้องมีอันตรายนะๆ ไม่ว่าจะพูดยังไงก็ตาม”

สีหน้าของชายหนุ่มบอกความวิตกกังวล ที่แรกเขาไม่รู้ว่า
เป็นของอะไรที่หายไป ทำไมเผด็จต้องคลุ้มคลั่งนักหนาถึงกับจะฆ่า
แก๊งกัน และมันหายไปได้อย่างไรในเมื่อที่เขาหยิบมาก็มีแต่เพียงพระ
สมเด็จองค์นั้นเพียงองค์เดียว ชายหนุ่มเพียงหวังสร้างเรื่องให้ชิปไต่
เสียหน้าและเสียชื่อเพราะความละโมภและกิเลสตัณหาซึ่งเป็นจุดอ่อน
มาแต่ไหนแต่ไร แต่ไม่ได้คาดคิดว่าพระเครื่ององค์เล็กๆ จะทำให้
คนบริสุทธิ์ต้องมาพลอยเป็นอันตรายเป็นไปด้วย

ตอนนี้ชายหนุ่มเดาได้แล้วว่าเผด็จกำลังหาอะไรอยู่!

มีคนอื่นเข้าไปเปิดเซฟหลังจากเขาเช่นนั้นหรือ ชายหนุ่ม
นึกไม่ออกว่าเขาปิดฝาตู้เซฟนั้นดีหรือเปล่า หรือว่าเผด็จเปิดไว้
เพราะความตื่นเต้น ก็นั่นเป็นครั้งแรกที่เขาก่ออาชญากรรมโดยใช้
วิชาที่เล่าเรียนมาจากมหาวิทยาลัยจำเป็นแห่งนั้น “สะอาดมือทอง”
อาจารย์ที่ประสิทธิ์ประสาทวิชานี้ให้คงต้องภูมิใจในตัวเขาเป็นแน่

แต่อาจารย์ก็เคียวเข็ญสอนแต่วิธีถอดและเปิด ไม่ได้สนใจว่า
หลังจากนั้นแล้วสิ่งนั้นจะถูกปิดคืนหรือไม่

สายตาของปณรสีที่จับมองชายหนุ่มอ่อนแสงลง ดูเขาล่ำสัน
ขึ้นกว่าเมื่อสองปีก่อนและยังประณีตกับตัวเองมากขึ้นเป็นอย่างมาก
สหัสคนนั้นแม้จะมีรอยแผลเป็นจางๆ บนใบหน้า แต่ดูเขาเคร่งขรึม
หนักแน่นและเยือกเย็นเป็นคนละคนกับสหัสที่เธอเคยรู้จัก

เขาดูดีขึ้น เพราะอย่างนี้จึงกำหัวใจสาวน้อยอ่อนโลกอย่าง
ภัสสรไว้

เธอจำได้ว่าในครั้งที่ความรักระหว่างเขาและเธอเบ่งบาน
ชายหนุ่มคนนี้นุ่มนวลอ่อนหวานไม่น้อย เหตุผลเดียวที่ทำให้เธอ
ต้องการตัดความสัมพันธ์ในยามนั้นก็คือ ฐานะ

เธอสวย ร่ำรวยแล้วยังมีชายหนุ่มมากมายเข้ามาสนใจ
เธออายุที่จะเปิดเผยว่ามีความสัมพันธ์กับลูกจ้างต่ำต้อย ดังนั้นจึง
ตัดสินใจเด็ดขาด แล้วก็พอดีมาเกิดเรื่องของสภัก์ทำให้เธอยิ่งดันหนี
ชายหนุ่มอย่างไม่คำนึงถึงเรื่องอื่น

ในบัดนี้เมื่อผ่านเหตุการณ์ต่างๆ ทั้งได้ลิ้มรสความทุกข์ทรมาน
ทรมานจากความผิดหวังที่รักแล้วไม่สมปรารถนา ปณรสีมองโลก
เปลี่ยนไป

เธอเริ่มเห็นใจคนอื่น

“สหัส... ฉันแค่ต้องการคืนของให้คุณเผด็จเพื่อที่พ่อและน้องจะ
ได้ปลอดภัยและไม่มีใครต้องเป็นอันตรรายอีกเท่านั้น...” เธอพูดด้วย
อาการลังเล มองเขาด้วยสายตาวังวอน “ไม่ว่าคุณต้องการอะไร...
ฉันจะให้... ทุกๆ อย่าง...”

ชายหนุ่มมองอย่างคาดคะเน “ทุกอย่างเลยหรือครับ”

“ทุกอย่างที่ฉันมี...”

“ถ้าผมต้องการตัวคุณสัมผัส ผมคงไม่ปล่อยให้ผ่านคืนนั้น”

หญิงสาวหน้าร้อนวูบ ถึงตอนนี้ความฝันที่เคยเลื่อนลางกลับ
กระจ่างชัด เธอแน่ใจว่าเขาจะต้องลูบคลำใบหน้าเธอ เกือบจะจูบ
เธอเสียด้วยซ้ำ แต่ก็ไม่ได้จูบ และไม่ได้ทำอะไรเลยสักอย่าง

“ถ้าอย่างนั้น...ทำไม...”

ชายหนุ่มให้คำตอบด้วยน้ำเสียงขรึมๆ “ผมไม่ต้องการจะทำ
ร้ายภัสสรมากไปกว่านี้”

อีกฝ่ายจ้องมองอย่างแปลกใจ หากแล้วก็เข้าใจ

เขารักภัสสร รักมากกว่าความแค้นที่ตามรุ่มร่าเรียกร้องให้
ทวงหนี้คืนมาตลอดเวลาเกือบสามปีที่ผ่านมา

“แล้วคุณเข้ามาอยู่กับภัสสรทำไม”

สีหน้าอีกฝ่ายอ่อนลง ประกายตาสะท้อนความกังวลใจ

“ผมไม่ได้ตั้งใจ... ไม่เคยคิดมาก่อนว่า...”

ว่าจะแค้นภัสสรได้ถึงเพียงนี้ ปณรสีเดาออก

“งั้นก็ปล่อยเธอซิ”

“ผมกำลังพยายามทำอยู่”

“พยายามปล่อยด้วยการพาอันตราয়มาให้เป็นแบบนี้หรือ”

“ผมบอกแล้วว่าผมไม่คิดมาก่อนว่าเรื่องมันจะเป็นแบบนี้”

“งั้นก็คืนของมาซิ”

ชายหนุ่มมองหน้าเธอ เน้นทีละคำ

“ผมบอกแล้วว่าไม่ว่าจะเป็นอะไร มันไม่ได้อยู่ที่ผม”

ป๋นรสีกรีดเสียงเบาๆ น้ำตาคลออย่างอึดอั้น

ในที่สุดประตูห้องก็ถูกเปิดออก ชายหญิงที่เดินตามกันออกมา ต้องหยุดชะงักเมื่อร่างเล็กๆ ในชุดเสื้อยืดกางเกงยีนเดินออกจากลิฟท์ มาพอดี ภัตสรถึงกับชะงักเพราะคาดไม่ถึง

“พี่สหัส พี่ส้ม”

ชายหญิงอุทานพร้อมกัน “สร!”

ภัตสรเดินเข้ามาหาอย่างไม่เข้าใจ ดวงตากลมโตเต็มไป ด้วยคำถาม

“อะไรกันคะ พี่ส้มมาที่นี่ได้ยังไง รู้จักกับพี่สหัสด้วยหรือคะ”

“สร... พี่... พี่แค่...” ป๋นรสีหาคำอธิบายไม่ได้

หญิงสาวเริ่มคาดเดา มองสหัสด้วยประกายตาเจ็บปวดร้าวราน “เพราะอย่างนี้พี่สหัสถึงไม่ยอมมาพบสรใช่ไหมคะ”

สีหน้าของชายหนุ่มเคร่งขรึม “สร... เรื่องทุกเรื่องมีคำอธิบาย”

“ทุกครั้งสรก็ขอคำอธิบาย แต่ทำไมไม่เคยได้...” เสียงเธอ ขาดหาย ทั้งระแวงและน้อยใจจนนึกหาเหตุผลที่มีน้ำหนักไม่ได้ น้ำตาตกลงมาแล้วลื่นไหลลงมาที่แก้ม

“สร...” ป๋นรสีเอื้อมมือมาจับแขน “ไปคุยกันที่บ้านเถอะ แล้วพี่จะเล่าทุกอย่างให้ฟัง”

หญิงสาวบิดกายถอยห่างออกไปจากการเกาะกุม ดวงตา สะท้อนประกายมองชายหนุ่มอย่างเจ็บปวด

อีกฝ่ายได้แต่เหมินหนีด้วยสีหน้าที่อ่อนขรึม

“พี่สหัสจะไม่พูดอะไรกับสรเลยใช่ไหม”

“พูดซิ”

“ก็พูดซิคะ”

ชายหนุ่มกลับยืนนิ่งราวหุ่นยนต์ที่ไร้ความรู้สึกนึกคิด ภัตสร ร้องไห้อย่างเจ็บปวดและเสียใจ สีหน้าเขายังหม่นหมอง แต่จะ ขยับตัวหรือเอ่ยปากพูดสิ่งที่เธออยากได้ยึนก็หาไม่

ป๋นรสีจับแขนน้องสาว “สร กลับบ้านเถอะ”

ภัตสรกรีดน้ำตา หันเดินกลับเข้าไปในลิฟท์แล้วกดให้ประตูปิด ทันที

ป๋นรสีหันมองสหัส อย่างอึดอึดใจ ต้องรอนานกว่าลิฟท์อีก ตัวจะเลื่อนมาถึง อีกฝ่ายก็ไม่มีคำพูดนอกจากสีหน้าอ่อนขรึมบอก ความรู้สึกเต็มตื้อกดตัน...

ภัตสรร้องไห้ขณะที่ขับรถไปตามถนนอย่างไร้จุดหมาย บ่อยๆ ที่ภาพถนนพราเลือนเพราะน้ำตา เธอปาดทิ้งครั้งแล้วครั้งเล่า มีเสียงโทรศัพท์ดังเรียก หมายเลขที่ปรากฏเป็นของป๋นรสี เธอไม่ยอมรับสาย

ภัตสรรอโทรศัพท์จากสหัส แต่ก็ผิดหวัง เธอก็รับฟังข้อความ ที่พี่สาวฝากไว้ น้ำเสียงของป๋นรสีอ่อนเศร้าวิงวอนบอกความรู้สึก ทุกข์ใจ

“สร กลับบ้านนะ พี่ขอเรื่อง... เรากำลังลำบากกันอยู่แล้ว อย่าทำให้เรื่องร้ายไปกว่านี้เลย”

หญิงสาวลังเลก่อนจะหมุนพวงมาลัยพารถเลี้ยวกลับ.....

เรื่องที่ได้รับฟังทำให้ภัตสรต้องช้ำน้ำตาครั้งแล้วครั้งเล่า สหัส เคยรักกับป๋นรสี เป็นเพราะฐานะของเขากับเรื่องที่บิดาเธอทำกับสุภัก ซึ่งทำให้มีปัญหามาตมทางกันแล้วลูกกลมรุนแรงถึงขนาดที่ชายหนุ่มถูก ยัดข้อหาให้ถูกจำขังนานนับปี เขาเคียดแค้นจนเก็บเอามาอาฆาต ตอบโต้

ความสัมพันธ์ของเขากับเธอเป็นเพียงส่วนหนึ่งของการตอบโต้ นั้น ภัตสรเจ็บปวดที่จะต้องยอมรับ

เพราะเหตุนั้นเขาจึงสนใจเธอแต่แรกแล้วพาตัวเองเข้ามาแทรก เมื่อชยาเสียชีวิตจนสนิทสนมกัน มันเป็นแค่แผนการที่สกปรก ไม่ใช่ความจริงใจที่ใสสะอาด

หญิงสาวนึกถึงความโกลีซิดในยามที่รู้สึกว่โลกทั้งโลกสวยใส หอมหวานอบอวลด้วยความรักแล้วก็ได้แต่ร้องว่า

“สรไม่อยากจะเชื่อ”

“เขายังเก็บของที่คุณเผด็จต้องการไว้แต่ปฏิเสธว่าไม่ได้เอาไป ไม่พี่ก็สรจะต้องไปพูดกับเขาใหม่ ขอเรื่องให้เขาคืนของนั้นมา”

ภัสสรได้แต่ร้องไห้

ดูเหมือนเรื่องของการที่จะต้องคืนให้เผด็จเป็นปัญหากรุ่นที่จ่ออยู่กับ
ลมหายใจของพ่อและพี่ ในวันที่รุ่งขึ้นภัสสรได้ยินเสียงคนทั้งสองพูดกัน
อย่างเคร่งเครียด แล้วปณรสีก็ได้แต่ร้องไห้

“ในเมื่อมูลค่ามันมากมายมหาศาลอย่างนั้น สหสคงไม่ยอมคืน
ง่ายๆ หรอกคะ พ่อ สัมพยายามแล้ว เขาพูดคำเดียวว่าไม่ได้เอาไป”

ปณรสีใช้ยาระงับประสาทแล้วเอาแต่นอนนิ่งน้ำตาซึม ภัสสร
ที่ถูกกำชับทำให้เกาะอยู่ด้วยได้แต่มองด้วยความรู้สึกไร้หนทาง

ที่สุดเธอก็โทรศัพท์หาสหส เสียงขริมๆ รับสาย

“สรวอยากพบพี่สหส...”

แล้วเธอก็มายืนตรงหน้าชายหนุ่มสีหน้าขริมที่เว้นระยะห่างจาก
กันราวกับกลัวว่าหากใกล้กว่านั้นเขาจะละลายเพราะความสงสาร สี
หน้าภัสสรซีดเซียวและชอกช้ำเพราะร้องไห้ครั้งแล้วครั้งเล่า ก่อนมาถึง
เธอบอกกับตัวเองว่าจะไม่ร้องไห้อีก แต่พอพบหน้าก็อดไม่ได้

“พี่สัมเป็นห่วงเรื่องของการที่คุณเผด็จกำลังหา”

ชายหนุ่มสีหน้า “พี่ไม่ได้เอาไป”

“มันคืออะไรคะ”

เวลานั้นชายหนุ่มแน่ใจแล้วว่ามันเป็นอะไร รวมทั้งบุญยงและ
น้องสาว ธิปไตยที่มีเขวงเป็นที่ปรึกษาที่เดาได้เช่นกัน ถึงกับ
โทรศัพท์มาหาบุญยงเพื่อให้จัดการกับเขาซึ่งเป็นลูกจ้างพักอาศัยอยู่
ด้วย

อะไรจะทำให้มหาเศรษฐีอย่างเผด็จสะท้อนจนคลุ้มคลั่ง
นอกจากเพชรต้องห้ามที่เคยเกือบจะทำให้เขาตกเป็นผู้ต้องหาของ
ทางการในข้อหาบิดเบือนความจริงและรับซื้อของโจร เพชรพระราช
ซึ่งเคยอาบเลือดกษัตริย์แห่งอาหรับมาแล้ว เพชรอาถรรพ์ที่พูดกัน
ต่อๆ มาว่ามีมนต์ขลัง ดลบันดาลให้ผู้ครอบครองที่สมควรเป็นเจ้าของมี
อำนาจเหนือมนุษย์

“พี่ไม่รู้”

“แปลว่าพี่สหสปฏิเสธที่จะคืนใช่ไหม”

“ไม่ว่าสรจะคิดยังไง พี่พูดได้คำเดียวว่าพี่ไม่มีของนั้น”

หญิงสาวมองเขาอย่างผิดหวัง เสียงغامขมขึ้น

“พี่สหสเคยพูดความจริงกับสรบ้างหรือเปล่า”

ชายหนุ่มได้แต่หลบตา รู้ว่ากำลังถูกตัดพ้อ

เขาควรจะบอกไหม ว่าส่วนหนึ่งของความรู้สึกที่มีต่อเธอนั้น
ไม่ใช่เรื่องเสแสร้ง แต่จะบอกเพื่ออะไรในเมื่อเรื่องของเขาและเธอ
ไม่มีวันจะเป็นจริงไปได้ เขาไม่อาจดูแลเธอ ไม่อาจให้ชีวิตที่สุข
สมบูรณ์กับเธอได้ และยังไม่อาจลากเธอลงมาสู่ความตกต่ำให้ต้อง
เกลือกกลั้วกับชีวิตที่ไร้อนาคต

สหสไม่เคยคิดว่าตนจะต้องมาปวดร้าวกับเรื่องนี้ เมื่อแรก
พาตัวเองเข้ามาหาเธอ เขาแค่คิดจะทำให้คนในครอบครัวนี้เจ็บปวด
แต่ครั้งความรักและห่วงใยเกิดขึ้น เขาจึงเริ่มคิดถึงอนาคตของภัสสร

“บางครั้งคนเราก็จำเป็นต้องโกหก แต่เรื่องของการหายไป
พี่ไม่ได้เก็บไว้...”

“เวลาที่อยู่กับสร พี่สหสนึกถึงพี่สัมอยู่ตลอดเวลาใช่ไหมคะ”
เสียงถามบอกความเจ็บช้ำ

สหสนิ่ง

“พี่สหสเคยพูดความจริงกับสรสักครั้งไหม” เธอถามซ้ำ

ถึงอย่างไรเขาก็ไม่เคยพูดคำว่า “รัก” ออกมาแม้สักครั้ง
ทุกครั้งก็ตามๆ นั้นเขาคิดขึ้นมารอที่ริมฝีปาก เขาก็กลักริ้นมันลงไปเพราะ
ความไม่แน่ใจ

ไม่แน่ใจว่า “ความรัก” คืออะไรกันแน่ ไม่แน่ใจว่าควรผูกพัน
เธอไว้ด้วยคำๆ นี้หรือไม่

“สรวถามอีกเพียงข้อเดียวเท่านั้น... พี่สหสยังรักพี่สัมหรือ
เปล่า”

ไม่มีคำตอบ นอกจากสีหน้าขริมที่ซ่อนความรู้สึกร้าวราน

หญิงสาวถอยกลับไปด้วยน้ำตานองหน้า สหสมองตาม
อยากจะทำตามไปคิดว่าเธอมากอดไว้กับอก

แต่นั้นจะทำให้ทุกอย่างยิ่งเลวร้ายสำหรับเธอ.....